

Ihiel má dosť, žiadnu niť,
v lese býva, nevie šiť.
Čo je to?
(JEŽKO)

Husle nemá, i tak hrá,
večer krásne cvrliká.
Čo je to?
(CVRČEK)

Krídla nemá, predsa letí,
rozveselí všetky deti
na jeseň, keď fúka vetrík
a treba nám teplý svetlík.
Čo je to?
(ŠARKAN)

Klobúčik má na hlave,
pod ním dlhú nôžku.
Ak ho chceš nájsť v tráve,
musíš hľadať trošku.
Čo je to?
(HRIBIK)

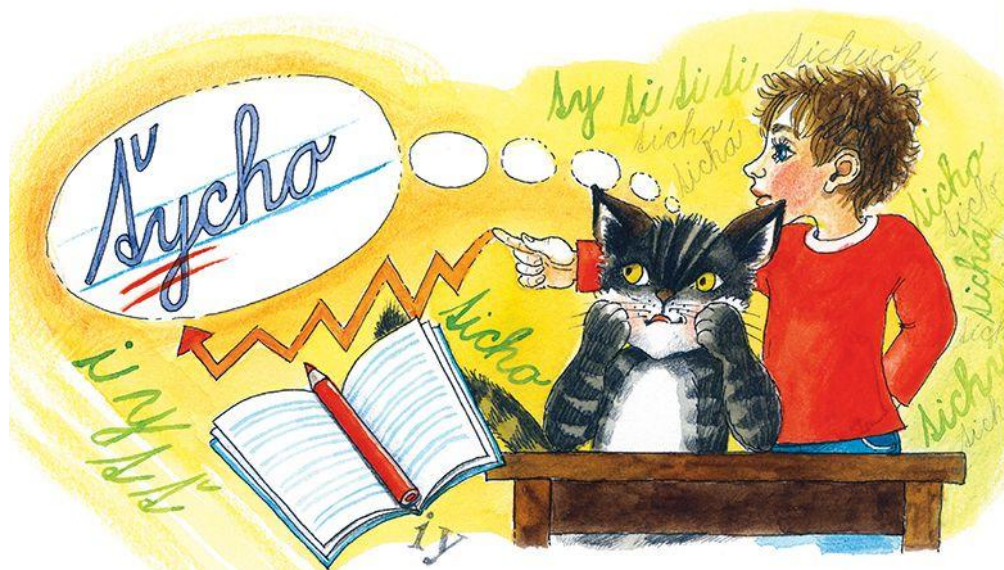
Kráska s chvostom huňatým
a kožúškom strapatým
keď zočí kus orieška,
šup s ním hneď do pelieška.
Čo je to?
(VEVERIČKA)

z diktátu dvojku, a to som tam mal len jednu chybu! Naša pani učiteľka je veľmi prísna!“

No ten mu na to povedal: „Ej, kamarát, dvojku si isto nedostal pre nič za nič. Možno si mal len jednu chybu, ale zrejme to musela byť veľká chyba, keď ti pani učiteľka dala dvojku. Povedz, čo si mal zle?“

Chlapec len pokrčil plecami a povedal: „Napísal som „ticho“ s ypsilonom.“

Muro mu hneď začal dohovárať: „Ale to je veľká chyba! V slove „ticho“ má byť predsa mäkké „i“. Veď je to aj počuť, že sa to hovorí mätko – „ticho“ a nie „tycho“.“

„To predsa viem, že sa to vyslovuje mätko! Veď preto som pridal nad „t“ mäkčeň!“

„Takže ty si napísal „tycho“?“ a kocúr sa schuti rozosmial, až sa mu fúzy natriasali. Smial sa do popuku, no keď prestal, takto povedal: „Ďuro, ty si mal v diktáte teda poriadnu chybu! Čo chybu – chybisko! Buď rád, že ti pani učiteľka dala len dvojku, a nie horšiu známku.“

Od tej chvíle si Ďuro dobre pamätal, že slovo „ticho“ sa píše s mäkkým „i“, a že pred ypsilon sa mäkčeň nikdy nedáva.